Doresc să adresez cele mai calde felicitări tuturor sportivilor, antrenorilor și conducătorilor lotului olimpic care au reprezentat cu cinste România la Jocurile Olimpice de la Montreal.

Solemnitatea de astăzi este închinată acelora care, în întrecerile ce s-au desfășurat timp de două săptămîni în Canada, au dobîndit victorii strălucite, succese importante, făcînd ca, la această ediție a Jocurilor Olimpice, țara noastră să obțină cele mai bune rezultate din toate participările de pînă acum.

NICOLAE CEAUȘESCU

(Din cuvîntarea rostită la festivitatea de conferire a unor înalte distincții sportivilor care au reprezentat cu cinste România la Jocurile Olimpice de la Montreal)

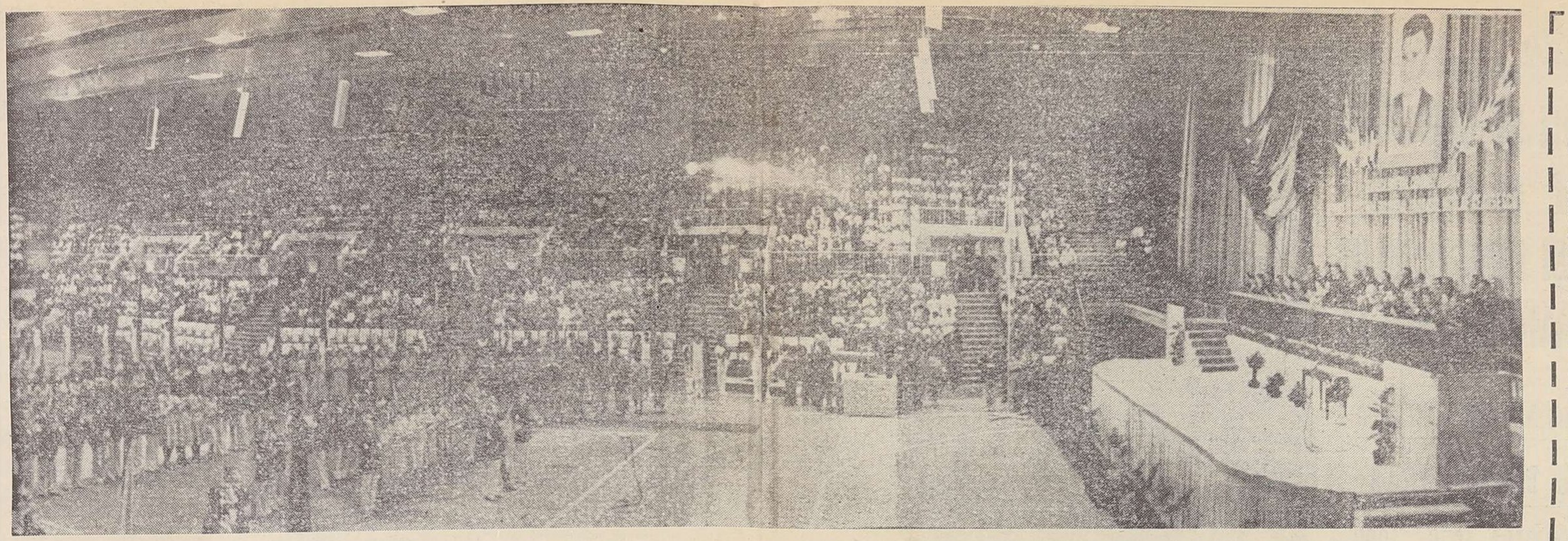

ACEA NEUITATĂ SEARĂ DE AUGUST 1976

„NICI UN TITLU DIN LUME NU VALOREAZĂ CÎT DISTINCȚIA PE CARE ȚI-O ACORDĂ ȚARA TA, DIN MÎNA CELUI MAI IUBIT FIU AL ROMÂNIEI, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU“

Neuitată va rămîne în amintirea tuturor celor care iubesc sportul, în amintirea întregii noastre țări, seara de 19 august 1976, cînd tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU i-a îmbrățișat pe cei care au reprezentat cu cinste România la Jocurile Olimpice de la Montreal.

Acea seară de august 1976 sintetiza, de fapt, **deceniul marilor afirmări ale sportului românesc,** care a obținut succese greu previzibile cu ani în urmă. Ele se datorează, în primul rînd, dinamismului extraordinar al vieții țării noastre, un dinamism imprimat de gîndirea mereu tinerească, mereu originală a conducătorului iubit al patriei, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Sportul românesc, care făcea într-un fel și bilanțul străduințelor sale întru întîmpinarea îndemnurilor la muncă și devotament ale secretarului general al partidului, pentru cinstirea — și pe acest plan — a eforturilor generale ale poporului nostru, a avut în acea seară revelația propriului său salt calitativ, rezultat din adunarea atîtor și atîtor eforturi, spre gloria sportivă a României.

Cu ani în urmă, sportul nostru, în ciuda progresului, era, totuși, doar un outsider al arenei internaționale.

Era vremea lui Iosif Sîrbu, care deschidea pîrtia olimpică a României sportive.

Era vremea primilor canoiști, simbol al trezirii la viață a unor energii latente.

Era vremea cîtorva trăgători, confirmînd talentele multilaterale ale românilor.

Era vremea Iolandei Balaș, apariție impresionantă, dar parcă deasupra unor posibilități de ansamblu.

Acea seară de neuitat din Palatul sporturilor și culturii **oferă iubitorilor de sport din lumea întreagă tabloul abandonării rolului de outsider. România sportivă realizează performanțe care, prin rezonanța lor, îi invită pe comentatorii de sport din întreaga lume să intuiască în acest salt spectaculos mai mult decît succesul unei metodici deosebite. Ei își dau seama că acest deceniu este în primul rînd reflectarea afirmării internaționale plenare a țării noastre, afirmare care a decis și ascensiunea de atîtea ori admirată a sportivilor români.**

Fără îndoială că titlurile mondiale obținute de handbaliști în anii 1961 și 1964 reprezintă succese deosebite, dar ele pot fi atribuite și elementului surpriză, care a făcut să răstoarne atuurile altor școli de handbal, mai puțin receptive la solicitările modernului. **Dar ultimele două titluri mondiale, obținute de handbaliștii noștri într-o perioadă în care învinșii au ridicat ștacheta cu gîndul la o așteptată revanșă, sînt incomparabil mai prețioase, deoarece au fost obținute de pe poziția liderului, spre care se îndreaptă toate săgețile celor învinși ieri.**

Cine și-ar fi închipuit vreodată că tenismanii români, care în anii 1960—65 se aflau într-un anonimat european, încercînd să găsească un turneu de iarnă la gurile Nilului, vor înregistra, pe parcursul a numai cîțiva ani, ascensiunea neverosimilă — pentru mulți — a trei finale mondiale, cu Salatiera pe masă, performanță considerată a fi doar apanajul cîtorva țări, între care Statele Unite și Australia?! Fără îndoială că **această ascensiune, care începe la Cleveland (1969) și se confirmă la Charlotte (1971) și București (1972), reprezintă mai mult decît momentul apariției fericite a două talente ieșite din comun** — Ion Țiriac și Ilie Năstase — în care s-au îmbinat realismul primului și romantismul celui de-al doilea. **În această triadă se află o bună parte din entuziasmul întregii noastre mișcări sportive, încălzită de marile prefaceri ale întregii țări.**

Această din urmă idee poate fi întărită și printr-un exemplu care, deși nu oferă arenei internaționale o victorie românească, rămîne în palmaresul sportivilor români. În anul 1969, fotbaliștii români, pînă atunci mereu outsideri, reușesc să se califice pentru turneul final al Campionatului mondial din Mexic 1970 și să lupte de la egal — fapt fără precedent — cu campioana mondială a momentului (Anglia), cu cea care avea să devină peste cîteva zile (Brazilia), și cu viitoarea campioană a Europei (Cehoslovacia).

Deceniul frumoaselor victorii ale sportului românesc, sărbătorit în acea seară de august 1976, oferă multe alte exemple strălucite, dar parcă nimic nu este mai convingător decît succesul de ansamblu al delegației sportive române la Montreal, cînd **echipa României se clasează în vecinătatea coloșilor sportului mondial, depășind toate așteptările computerelor olimpice.**

În cadrul acestei echipe olimpice care a obținut cel mai mare succes de fond din istoria sportului românesc, victoriile Nadiei Comăneci sînt expresia unei ascensiuni de vigoare și originalitate care depășește, iarăși, cadrul strict tehnic al sportului, înscriindu-se în cadrul general al vieții noi a țării noastre.

Un om al muncii, un inginer din orașul Nadiei Comăneci, a simțit în acele zile semnificațiile victoriei marii noastre gimnaste. El spunea: „Ilie Năstase joacă și cucerește publicul de vreo zece ani, cam în fiecare zi și cam două ore pe zi. E greu, fără îndoială, dar gîndiți-vă, pe de altă parte, ce înseamnă să trudești opt ani încheiați pentru 15 minute, adică atît cît a evoluat Nadia la Montreal, în toate cele patru zile de concurs. Ilie Năstase și-a derulat mărgelele timp de zece ani, zi de zi, pe tot globul, mereu aplaudat, mereu la rampă. **Nadia a trudit opt ani ca să adune un bob de uraniu care să-i procure energia fără de care Montrealul nu ar fi fost posibil...** Un inginer care se gîndește și dincolo de limitele sportului nu poate judeca altfel. Străinilor le place mult folclorul nostru. Ei se dau în vînt după călușari, ascultă vrăjiți multe din doinele noastre. Cei superficiali sînt înclinați să pună pe prim-plan tocmai aceste calități. Ilie Năstase, cel cu fantezie de-a dreptul folclorică, i-a uimit, dar nu i-a îndemnat să gîndească altfel. Nadia, în schimb, i-a pus pe gînduri. Și ei au fost atît de impresionați sau, mai bine zis, contrariați, încît au început să-i caute și nod în papură: „Bine, dar fetița asta nu rîde“. Dar întreb și eu: cum poți rîde, ca o stewardesă în gura avionului, cînd ai atîtea de făcut și de calculat? Nadia Comăneci este victoria riglei de calcul, pe un fond poetic care nu mai trebuie demonstrat, deoarece **micuța moldoveancă este și victoria unei idei.** Este victoria celor care s-au gîndit să facă din Onești un oraș al gimnasticii... Ei au căutat un oraș nepoluat de scheme preconcepute. Și au mai căutat un oraș a cărui ascensiune socială să influențeze și drumul ascensiunii sportive... Victoria Nadiei Comăneci este victoria Oneștilor, adică victoria noului, a modernului, a ineditului. Trebuia găsit, pe lume, un oraș sau, mai bine zis, un orășel care să țintească cu praștia sa foarte bine reglată în marile capitale ale gimnasticii“.

★

Succesul delegației sportive olimpice a României la Montreal și victoria strălucită a Nadiei Comăneci sînt o racordare a sportului românesc la ritmurile victorioase ale României noi.

În neuitata seară de 19 august 1976, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat țării întregi resorturile adevărate ale acestei victorii, spunînd: **„Ne-a produs tuturor o deosebită satisfacție, urmărind, seară de seară, evoluția Nadiei Comăneci, a echipei noastre de gimnastică, care a demonstrat — pe lîngă înalta măiestrie artistică — încredere în forțele proprii, tenacitate, dîrzenie, ceea ce caracterizează atît gimnastele noastre, cît și întregul nostru tineret. Iată de ce, tocmai pentru aceste calități, pe care le-a demonstrat Nadia Comăneci la Montreal, am hotărît să-i acordăm titlul de „Erou al Muncii Socialiste“ și Medalia de aur „Secera și Ciocanul“. Avem, deci, începînd de astăzi, în rîndul Eroilor Muncii Socialiste o eroină tînără, dar care și-a cîștigat pe drept, prin munca, tenacitatea și hotărîrea sa, acest titlu. Fie ca aceasta să constituie un imbold atît pentru tineretul nostru sportiv, cît și pentru întregul nostru tineret de a acționa pentru a-și îndeplini cu cinste, cu abnegație, îndatoririle, pentru a servi patria, a-și însuși cele mai înalte cunoștințe, în toate domeniile de activitate! Prin aceasta va demonstra fiecare că, într-adevăr, era noastră socialistă deschide tineretului patriei minunate perspective de bunăstare, de fericire, de atingere a celor mai înalte culmi în toate domeniile“.**

Aceste cuvinte, prin care tovarășul Nicolae Ceaușescu a făcut, în primul rînd, elogiul muncii în patria noastră, au fost ascultate cu emoție de către toți sportivii prezenți, care s-au redescoperit pe ei înșiși în momentul în care președintele țării a strîns mîna primului „Erou al Muncii Socialiste“ din arena sportivă a patriei. În acele momente, Nadia Comăneci nu mai era gimnasta de la Montreal, Vasile Dîba nu mai era campionul olimpic din Canada, Cristian Gațu nu mai era căpitanul celei mai strălucite echipe din istoria sportului nostru. Toți făceau parte din întregul nostru tineret, gata oricînd **„de a acționa pentru a-și îndeplini cu cinste, cu abnegație, îndatoririle, pentru a servi patria“.**

Recunoștința fierbinte a sportivilor pentru darul neprețuit pe care președintele țării l-a făcut tuturor sportivilor, sportului românesc, prin prezența sa în Palatul sporturilor și culturii, a fost exprimată, atunci, de tripla campioană olimpică Nadia Comăneci:

„Sînt foarte emoționată. În concurs, emoția nu m-a învins niciodată. N-am fost emoționată nici atunci cînd am primit notele maxime și medaliile de aur. Atunci am simțit doar bucuria și mîndria victoriei. Dar acum simt și o mare emoție.

Pentru că nici o medalie și nici un titlu din lume nu valorează cît distincția pe care ți-o acordă țara ta. Din mîna celui mai iubit fiu al României, părintele îndrăgit al tineretului patriei noastre, dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu. De aceea, nu vom uita niciodată această zi de august“.

Ioan CHIRILĂ

LA MULȚI ANI, MULT IUBITE TOVARĂȘE NICOLAE CEAUȘESCU!

Astăzi, cînd mai e atît de puțin pînă la aniversarea pe care o sărbătorește întreaga noastră țară, gîndurile mele se îndreaptă cu dragoste și recunoștință spre tovarășul Nicolae Ceaușescu, părintele drag al tineretului.

Mă gîndesc cu emoție la felicitarea pe care am primit-o în noaptea victoriei mele de la Montreal, la felicitarea pe care au primit-o toate colegele mele. Era o felicitare de necrezut. Să ai numai **15** ani și să primești totuși felicitări din partea conducătorului țării tale! Am înțeles atunci că felicitările nu mi se adresau doar mie, nu se adresau doar colegelor mele, ci muncii pe care am depus-o, noi toate, cu gîndul la tricolorul nostru drag.

Astăzi, cînd trăim apropierea acestei minunate aniversări, noi, copiii de ieri, ne dăm seama tot mai bine că tot ce am reușit să facem se datorează progresului multilateral al țării noastre, pentru care tovarășul Nicolae Ceaușescu a muncit timp de 45 de ani.

La Montreal, mulți ziariști străini ne întrebau unde se află localitatea de unde venim din România. Ei înțelegeau cu mare greutate că o echipă medaliată cu argint și o campioană olimpică pot să apară dintr-un oraș care, în vremea Olimpiadei, nu împlinise 25 de ani. Așa se face că au trecut multe zile pînă cînd ziariștii din multe țări au început să-și dea seama despre felul în care s-a întîmplat „minunea“, o minune care s-a putut întîmpla pentru că orașul în care m-am născut e la un pas de marele combinat chimic al Borzeștilor, pentru că în micul nostru Onești s-a ridicat o sală neobișnuit de frumoasă, pentru că lîngă această sală se află o școală nouă, cu profesori inimoși, care au înțeles rolul sportului în viața de toate zilele. În sfîrșit, pentru că toate acestea și multe altele au fost gîndite și dăruite țării de către partid, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Acum, cînd nu mai e decît o noapte pînă la cea de-a 60-a aniversare a conducătorului nostru iubit, să-mi fie îngăduit să-l îmbrățișez, așa cum am vrut s-o fac și atunci, în Sala Polivalentă, dar n-am mai putut, pentru că m-a îmbrățișat dînsul, cu o părintească dragoste care mi-a rămas neștirbită în minte.

La mulți ani, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu!

NADIA COMĂNECI

Erou al Muncii Socialiste

Cel mai onorant titlu din presa străină:

„BĂIEȚII LUI CEAUȘESCU, CAMPIONI MONDIALI!“

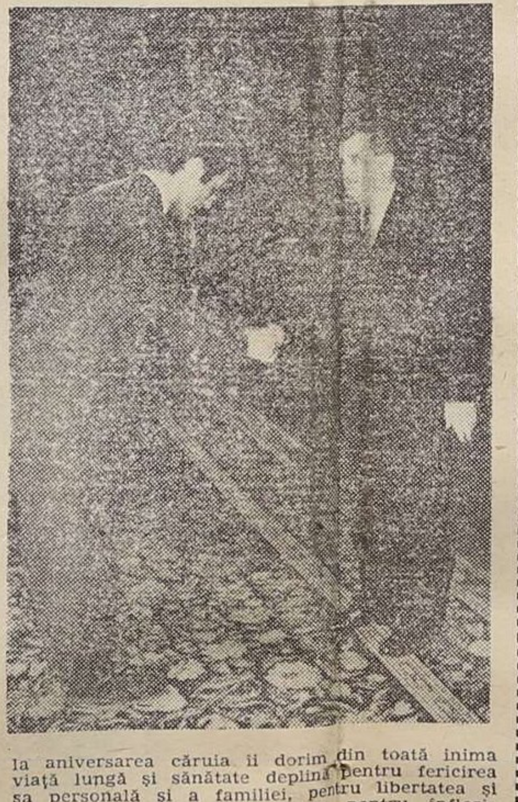

Acesta a fost într-adevăr cel mai frumos titlu de ziar din perioada carierii mele de sportiv internațional. Titlul a apărut într-un cotidian francez, după memorabila finală de la Paris, cu echipa R. D. Germane, în campionatul mondial de handbal din anul 1970 pe care l-am cîștigat atît de spectaculos, după două prelungiri. În acele ultime minute, în marea încleștare nervoasă, știam că milioane de priviri românești sînt ațintite spre noi, prin intermediul televiziunii. Simțeam că se uită și tovarășul Nicolae Ceaușescu, știam că îi place handbalul, că ne iubește și dorește să cîștigăm. Am cîștigat, am fost atît de fericiți, iar a doua zi cînd am citit titlul scris cu litere mari „BĂIEȚII LUI CEAUȘESCU, CAMPIONI MONDIALI!“, ne-au dat lacrimi tuturora.

Am venit acasă și am avut marea bucurie să fim primiți de tovarășul Nicolae Ceaușescu. Am fost foarte emoționați, însă vorba caldă, apropiată a secretarului general al partidului ne-a încurajat. Adresîndu-ni-se cu satisfacție și dragoste, știind multe amănunte despre noi, aveam impresia că ne cunoaște de foarte mult timp. Ne-a îndemnat să muncim în continuare pentru a păstra titlul mondial. Așa am făcut și, în 1974, repetînd performanța din 1970, am fost din nou invitați la Palatul Republicii. De data aceasta am fost eu desemnat să vorbesc. Cu o noapte înainte de solemnitate nu am putut dormi de emoție, tot rescriind și recitind cuvîntul. Noua întîlnire ne-a întărit primele convingeri. Președintele Ceaușescu ne arăta afecțiune de adevărat părinte. Acum ne cunoștea mai bine. Știa meseriile noastre, amănunte despre familii, copii.

Din nou ne-a încurajat pentru viitor, pentru Olimpiada de la Montreal de la care, din păcate, nu am reușit să-i aducem medaliile de aur. Ne-a primit însă cu aceeași mare căldură. Cînd mi-a înmînat decorația, la Palatul sporturilor, mi-a simțit jena din priviri și mi-a spus: „Nu-i nimic, altă dată“. Această noblețe m-a copleșit. Mi-am dat încă o dată seama cît de Mare este președintele țării noastre, ce suflet distins are, cîtă dragoste poartă fiilor poporului său. Iată de ce datoria tuturor sportivilor români ajunși în echipele naționale este să se dăruiască în întîlnirile internaționale pentru obținerea unor mari succese în cinstea țării, care să bucure pe președintele nostru drag, părintele tineretului, tovarășul Ceaușescu, la aniversarea căruia îi dorim din toată inima viață lungă și sănătate deplină pentru fericirea sa personală și a familiei, pentru libertatea și prosperitatea poporului nostru, pentru înflorirea României socialiste.

CRISTIAN GAȚU

maestru emerit al sportului

VICTORIILE SPORTIVE, PETALE DIN BUCHETUL PE CARE I-L OFERĂ NAȚIUNEA

Există în viața fiecăruia dintre noi momente care îl marchează destinul, clipe de neuitat care rămîn pentru totdeauna în memoria afectivă sau de conștiință. Un sportiv de mare performanță întîlnește mai des asemenea momente importante de-a lungul carierei sale.

Pentru mine, o astfel de amintire o constituie debutul în arena internațională. În 1974, la campionatele mondiale de caiac-canoe de la Xochimilco, în Mexic, am cîștigat două medalii de campion al lumii. A urmat, peste doi ani, Olimpiada de la Montreal. Victoria olimpică este visul oricărui sportiv, din clipa în care pășește pe poarta arenei, vis care devine realitate doar pentru un mic număr dintre ei. Am avut fericirea să mă număr printre acești aleși, la prima participare olimpică, întorcîndu-mă la București cu medalia de aur, cucerită la caiac-simplu 500 m.

Mărturisesc că nu credeam atunci, pe treapta cea mai înaltă a podiumului de la Montreal, că poate exista sentiment mai copleșitor, bucurie mai deplină. Aveam să trăiesc însă această clipă la întoarcerea acasă cînd, în neuitata seară a lui 19 august 1976 tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a întîlnit cu noi, cei care apărasem culorile și prestigiul țării în marea confruntare. Am avut cinstea de a primi din mîna secretarului general al partidului una din cele mai înalte distincții ale Republicii, Ordinul Muncii clasa I. Mai mult, am avut sentimentul copilului care și-a făcut datoria în momentul în care tovarășul Nicolae Ceaușescu m-a îmbrățișat părintește și m-a felicitat. Emoția acelor clipe, în care conducătorul iubit și respectat ne-a acordat dovada înaltei sale prețuiri, a dragostei și atenției cu care ne urmărește activitatea — a depășit în intensitate toate trăirile anterioare. Am simțit nevoia să-i mulțumesc pentru cea mai frumoasă clipă a vieții mele. M-am angajat atunci, în numele meu și al colegilor din lotul național de caiac-canoe, să nu precupețim nici un efort, să nu dăm înapoi din fața nici unei greutăți, pentru a obține în viitor succese tot mai multe, tot mai mari, pe pistele de apă ale lumii.

Mi-am amintit de acest angajament de multe ori în timpul orelor de pregătire, mi-am amintit și efortul era, parcă, mai ușor. Mi-am amintit de el și la Pancearevo, la campionatele mondiale. Mi-am amintit înainte de finale, cu sentimentul unei mari responsabilități, mi-am amintit după cele două curse cîștigate, cu bucuria cuvîntului respectat, a datoriei împlinite.

Președintele țării împlinește 60 de ani. Ani închinați luptei pentru fericirea și bunăstarea poporului care l-a născut, pentru propășirea României, pe care a făcut-o mai demnă și mai respectată. Îmi alătur glasul meu glasului unanim al țării, urîndu-i strămoșescul „La mulți ani“, adăugînd cîteva petale — victoriile mele — la floarea sportului din marele buchet pe care i-l oferă întreaga națiune.

VASILE DÎBA

maestru emerit al sportului

În acești ani ai marilor împliniri socialiste

CEL MAI STRĂLUCIT CAPITOL AL SPORTULUI DE PERFORMANȚĂ

În cea mai înfloritoare și plină de măreție perioadă din întreaga istorie a României, în acești ani ai marilor împliniri socialiste înfăptuite de la alegerea tovarășului **Nicolae Ceaușescu** — cel mai iubit fiu al națiunii — în fruntea partidului nostru, **odată cu dezvoltarea impetuoasă a economiei, științei și culturii, cu ridicarea continuă a bunăstării poporului s-au obținut progrese remarcabile și în domeniul educației fizice și sportului, ACTIVITĂȚI CĂRORA CONDUCEREA PARTIDULUI, PERSONAL TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, LE-AU CONFERIT IMPORTANTE RĂSPUNDERI SOCIAL-EDUCATIVE.**

A crescut considerabil numărul cetățenilor, al tineretului îndeosebi, care practică exercițiile fizice, sportul și turismul, s-a consolidat tot mai puternic baza materială a mișcării sportive și — pe fondul acestor principale direcții de dezvoltare — sportul de performanță a cunoscut o continuă afirmare și consacrare în arena internațională, **îndeplinind astfel una din cerințele de onoare subliniată adesea de secretarul general al partidului: REPREZENTAREA CU CINSTE ȘI DEMNITATE A CULORILOR ȚĂRII ÎN MARILE COMPETIȚII INTERNAȚIONALE.**

Evocînd, acum, cel mai strălucitor capitol din istoria sportului românesc, scris cu talent și hărnicie, cu dăruire și patriotism, de „tricolori“ din 1965 pînă în pragul acestei scumpe aniversări a tovarășului **Nicolae Ceaușescu,** ne gîndim la multe momente de neuitat, cifre și fapte cu profunde semnificații din care au izvorît acele sentimente de dragoste și recunoștință, omagiul fierbinte al tuturor sportivilor fruntași ai României socialiste.

Raportul tineretului sportiv, dedicat celui pe care mîine îl vor sărbători cu toată căldura inimilor cetățenii întregii țări, cuprinde, printre alte, izbînzi de prestigiu realizate pe meridianele lumii:

58 DE MEDALII (11 DE AUR) LA JOCURILE OLIMPICE DE LA CIUDAD DE MEXICO, MÜNCHEN ȘI MONTREAL.

204 MEDALII (53 DE AUR) LA CAMPIONATELE MONDIALE.

293 DE MEDALII (65 DE AUR) LA CAMPIONATELE EUROPENE.

Înaltă prețuire a muncii și dăruirii pentru culorile sportive ale patriei. Atleta Viorica Viscopoleanu *este decorată de Președintele țării pentru excepționala sa comportare la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, unde a cucerit medalia de aur și a stabilit un nou record mondial în proba de săritură în lungime*

Un bilanț impresionant pe care foarte puține țări din lume cu tradiție și forță recunoscută în sportul mondial l-au realizat într-o perioadă atît de scurtă, o afirmare cu totul remarcabilă a talentului și calităților minunatului nostru tineret, înconjurat cu prețuire și grijă părintească de conducerea partidului, personal de tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** ale cărui îndemnuri mobilizatoare trezesc de fiecare dată un ecou puternic în rîndurile tot mai numeroase ale celor cărora li se încredințează misiunea de onoare de a reprezenta țara noastră la marile competiții internaționale.

Cifrele sînt, desigur, mai mult decît concludente. Valoarea lor sporește însă dacă vom evoca și cîteva din momentele de ascensiune ale sportului românesc din această perioadă.

Să ne reamintim, de pildă, suita splendidelor victorii ale caiaciștilor și canoiștilor pe pistele de apă de la Grünau, Bagswaerd, Belgrad, Tampere sau Xochimilco, de primul titlu mondial cucerit la canotaj de echipajul de 2 + 1 la St. Catarines, de memorabilele succese ale handbaliștilor realizate la Paris și Berlin, de „aurul“ care a răsplătit în fiecare an pregătirea exemplară a luptătorilor — Ion Cernea, Ion Baciu, Simion Popescu, Gheorghe Berceanu, Nicu Gingă, Ion Draica, de „premiera“ mondială a gimnasticii masculine avîndu-l cap de afiș pe Dan Grecu, de multe, multe asemenea prestigioase prezențe românești la campionatele mondiale și ale continentului nostru.

Am lăsat intenționat pentru finalul acestor evocări succesele „tricolorilor“ la Jocurile Olimpice. Pentru că ele oglindesc cu cea mai mare forță de convingere ascensiunea sportivă românească a acestor ani.

La Ciudad de Mexico — ediția care a prilejuit acea splendidă biruință a atletismului feminin, cei mai prețioși lauri încununînd evoluțiile Liei Manoliu și Vioricăi Viscopoleanu, precum și reconfirmarea valorică a canoistului Ivan Patzaichin — a fost realizat cel mai fructuos bilanț din istoria participărilor românești la Jocurile Olimpice. Un pisc ce avea să fie însă mult depășit la Montreal, în acele zile de glorioasă afirmare a mișcării sportive din țara noastră; prin Nadia Comăneci, steaua incontestabilă a Jocurilor, prin Teodora Ungureanu și celelalte gimnaste, prin Vasile Diba — cel care cucerise primul nostru titlu la caiac, prin performanțele handbaliștilor și boxerilor, ale scrimerilor și luptătorilor, **PRIN CELE 27 DE MEDALII CARE AU SITUAT ROMÂNIA ÎN RÎNDUL PRINCIPALELOR FORȚE ALE SPORTULUI OLIMPIC.**